

ΕΤΟΣ 54ον

21 Μαΐου 2006

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 21 (2764)

ΑΛΗΘΙΝΗ ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

«Πνεῦμα ὁ Θεός»

Μέσα στή λειτουργική περίοδο τοῦ Πεντηκοσταρίου ὁ Ἄναστημένος Χριστός βρίσκεται ἀνάμεσά μας. Ἡ Ἐκκλησία, ἀφοῦ μᾶς τόν παρουσίασε ὡς τόν κύριο τοῦ ὑλικοῦ κόσμου, μέ τή θεραπεία τοῦ παραλύτου τήν προηγούμενη Κυριακή, τώρα προχωρεῖ ὑψηλότερα καί μᾶς τόν παρουσιάζει καί ὡς κύριο τοῦ πνευματικοῦ κόσμου. Ἄφοῦ μᾶς ἔδειξε ὅτι εἶναι θεραπευτής τοῦ σώματος, τώρα μᾶς δείχνει πῶς μπορούμε νά τόν συναντήσουμε καί ὡς ζωοδότη τῆς ψυχῆς.

Τό Ἅγιον Πνεῦμα στή Ζωή μας

Ὁ διάλογος τοῦ Χριστοῦ μέ τή Σαμαρείτιδα ἀποκαλύπτει ὅτι γιά νά ἀναστηθεῖ ὁ πνευματικά νεκρός ἄνθρωπος πρέπει νά ζωντανέψει τό πνεῦμα του. Ὁ Χριστός δίνει στή Σαμαρείτιδα τό Ἅγιον Πνεῦμα, πού εἶναι πνεῦμα σωτήριο· πνεῦμα ἀνεξάντλητης ζωῆς· πνεῦμα συγγνώμης· πνεῦμα δυνάμεως· πνεῦμα γνώσεως· πνεῦμα καθάρσεως· πνεῦμα ἀναψύξεως· πνεῦμα ἀγάπης. Ἀπό ἕνα τέτοιο πνεῦμα ἔχει ἀνάγκη ὁ ἄνθρωπος κάθε ἐποχῆς, ιδιαίτερα ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς μας. Ἡ παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος σέ ἕναν ἀπνευματίστο κόσμο εἶναι σήμερα μιά ἐπιτακτική ἀνάγκη. Ὅποιος δεχθεῖ αὐτό τό Πνεῦμα γίνεται πνευματοφόρος. Ὅποιος πιεῖ ἀπό τό «ζῶν ὕδωρ», πού προσφέρει ὁ Χριστός στή Σαμαρείτιδα καί σέ ὅλους μας, γίνεται ὁ ἴδιος μιά πηγὴ ἀνεξάντλητη. Ἐπίσης, ὅποιος δεχθεῖ τό Πνεῦμα στή ζωὴ του, ὁδηγεῖται καί στή σωστὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ.

Πνεῦμα καί ἀλήθεια

Ἡ διαπίστωση ὅτι «ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν» τόν Θεό μᾶς ἀφυπνίζει καί μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι ὁ τρόπος πού λατρεύουμε τόν Θεό δέν μπορεί νά ἔχει σχέση μέ τήν ψεύτικη ἱκανοποίηση τῆς συνειδήσεώς μας, μέ τήν ἐπιφα-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ίωάν. δ' 5-42)

Τό νερό τῆς ζωῆς

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας, λεγομένην Συχάρ, πλησίον τοῦ χωρίου ὃ ἔδωκεν Ἰακώβ Ἰωσήφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ· ἦν δὲ ἐκεῖ πηγή τοῦ Ἰακώβ. Ὁ οὖν Ἰησοῦς κεκοπιακῶς ἐκ τῆς ὁδοπορίας, ἐκαθέζετο οὕτως ἐπὶ τῇ πηγῇ· ὥρα ἦν ὥσει ἕκτη. Ἔρχεται γυνὴ τῆς Σαμαρείας ἀντλήσαι ὕδωρ. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Δός μοι πιεῖν. Οἱ γάρ Μαθηταὶ αὐτοῦ ἀπεληλύθεισαν εἰς τὴν πόλιν, ἵνα τροφὰς ἀγοράσωσι. Λέγει οὖν αὐτῷ ἡ γυνὴ ἡ Σαμαρεῖτις· Πῶς σὺ Ἰουδαῖος ὢν, παρ' ἐμοῦ πιεῖν αἰτεῖς, οὕσης γυναικὸς Σαμαρεῖτιδος; Οὐ γὰρ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρεῖταις. Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· Εἰ ἤδεις τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστὶν ὁ λέγων σοι, δός μοι πιεῖν, σὺ ἂν ἤτησας αὐτόν, καὶ ἔδωκεν ἄν σοι ὕδωρ ζῶν. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνὴ· Κύριε, οὔτε ἀντλημα ἔχεις, καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ βαθύ· πόθεν ἔχεις τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν; μὴ σὺ μείζων εἶ τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβ, ὃς ἔδωκεν ἡμῖν τὸ φρέαρ, καὶ αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ ἔπιε καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ καὶ τὰ θρέμματα αὐτοῦ; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· Πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου, διψήσει πάλιν· ὃς δ' ἂν πῖνῃ ἐκ τοῦ ὕδατος, οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἄλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον. Λέγει πρὸς αὐτόν ἡ γυνὴ· Κύριε, δός μοι τοῦτο τὸ ὕδωρ, ἵνα μὴ διψῶ, μηδὲ ἔρχομαι ἐνθάδε ἀντλεῖν. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ὑπαγε φώνησον τὸν ἄνδρα σου, καὶ ἐλθέ ἐνθάδε. Ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ καὶ εἶπεν· Οὐκ ἔχω ἄνδρα. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Καλῶς εἶπας ὅτι ἄνδρα οὐκ ἔχω· πέντε γὰρ ἄνδρας ἔσχες, καὶ νῦν ὃν ἔχεις, οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ· τοῦτο ἀληθὲς εἶρηκας. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνὴ· Κύριε, θεωρῶ ὅτι προφήτης εἶ σὺ. Οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν τῷ ὄρει τούτῳ προσεκύνησαν· καὶ ὑμεῖς λέγετε, ὅτι ἐν Ἱεροσολύμοις ἐστὶν ὁ τόπος ὅπου δεῖ προσκυνεῖν. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Γύναι, πιστευσόν μοι, ὅτι ἔρχεται ὥρα, ὅτε οὔτε ἐν τῷ ὄρει τούτῳ οὔτε ἐν Ἱεροσολύμοις προσκυνήσετε τῷ Πατρὶ. Ὑμεῖς προσκυνεῖτε ὃ οὐκ οἴδατε, ἡμεῖς προσκυνοῦμεν, ὃ οἴδαμεν· ὅτι ἡ σωτηρία ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐστίν. Ἄλλ' ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστίν, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνῆται προσκυνήσουσι τῷ Πατρὶ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· καὶ γὰρ ὁ Πατὴρ τοιούτους ζητεῖ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν. **Πνεῦμα ὁ Θεός**, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν, ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνὴ. Οἶδα ὅτι Μεσσίας ἔρχεται, ὃ λεγόμενος Χριστός· ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, ἀναγγελεῖ ἡμῖν ἅπαντα. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ εἰμι, ὃ λαλῶν σοι. Καὶ ἐπὶ τούτῳ ἦλθον οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ ἐθαύμασαν ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐλάλει· οὐδεὶς μὲντοι εἶπε· Τί ζητεῖς; ἢ, τί λαλεῖς μετ' αὐτῆς; Ἀφῆκεν οὖν τὴν ὕδριαν αὐτῆς ἡ γυνὴ, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ λέγει τοῖς ἀνθρώποις· Δεῦτε, ἴδετε ἄνθρωπον, ὃς εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα· μήτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός; Ἐξῆλθον οὖν ἐκ τῆς πόλεως, καὶ ἤρχοντο πρὸς αὐτόν. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ, ἠρώτων αὐτόν οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες· Ραββί, φάγε. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐγὼ βρωσὶν ἔχω φαγεῖν, ἦν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε. Ἔλεγον οὖν οἱ Μαθηταὶ πρὸς ἀλλήλους· Μὴ τις ἤνεγκεν αὐτῷ φαγεῖν; Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐμὸν βρωμά ἐστίν, ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με, καὶ τελειώσω αὐτοῦ τὸ ἔργον. Οὐχ ὑμεῖς λέγετε, ὅτι ἔτι τετράμηνός ἐστι, καὶ ὁ θερισμός ἔρχεται; Ἴδού, λέγω ὑμῖν, ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν, καὶ θεάσασθε τὰς χώρας, ὅτι λευκαὶ εἰσι

πρὸς θερισμὸν ἤδη. Καὶ ὁ θερίζων, μισθὸν λαμβάνει, καὶ συνάγει καρπὸν εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἵνα καὶ ὁ στείρων ὁμοῦ χαίρῃ, καὶ ὁ θερίζων. Ἐν γὰρ τούτῳ ὁ λόγος ἐστὶν ὁ ἀληθινός, ὅτι ἄλλος ἐστὶν ὁ στείρων, καὶ ἄλλος ὁ θερίζων. Ἐγὼ ἀπέστειλα ὑμᾶς θερίζειν, ὁ οὐχ ὑμεῖς κεκοπιάκατε· ἄλλοι κεκοπιάκασιν, καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν κόπον αὐτῶν εἰσεληλύθατε. Ἐκ δὲ τῆς πόλεως ἐκείνης πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν τῶν Σαμαρειτῶν διὰ τὸν λόγον τῆς γυναικός, μαρτυρούσης· Ὅτι εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα. Ὡς οὖν ἦλθον πρὸς αὐτὸν οἱ Σαμαρεῖται, ἠρώτων αὐτὸν μεῖναι παρ' αὐτοῖς· καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ δύο ἡμέρας. Καὶ πολλῶν πλείους ἐπίστευσαν διὰ τὸν λόγον αὐτοῦ. Τῇ τε γυναικὶ ἔλεγον· Ὅτι οὐκέτι διὰ τὴν σὴν λαλιὰν πιστεύομεν· αὐτοὶ γὰρ ἀκηκόαμεν, καὶ οἶδαμεν, ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός.

νειακή τήρηση τοῦ γράμματος, μέ τόν ποσοτικό ὑπολογισμό τῶν πράξεων μας, μέ τὴν ὠφελιμιστικὴ σκέψη τῆς ἀμοιβῆς. Ἐπίσης, δέν μπορεῖ νά ἔχει σχέση μέ τὴν τυποποίηση τῆς στάσεώς μας ἀπέναντι στὸν Θεό μέσα σέ καθιερωμένες καὶ ξηρὲς λέξεις ἢ ἐκφράσεις, χωρὶς τὴ βίωση τοῦ περιεχομένου τους.

Τό «ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ» σημαίνει ζωὴ ἐν Χριστῶ καὶ ζωὴ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι. Μέ ἄλλα λόγια δηλώνει συμμετοχὴ στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας· μιᾶς Ἐκκλησίας πού ἀποτελεῖ ζωντανό σῶμα Χριστοῦ καὶ ὄχι ὄργανισμό νεκροῦ γράμματος. Εἶναι μεγάλος ὁ κίνδυνος ἐγκλιωβισμού στό ψέμα τοῦ νεκροῦ θρησκευτικοῦ τύπου. Τό πνεῦμα τῆς ἀλήθειας μᾶς ὁδηγεῖ σέ μιὰ ὑγιή θρησκευτικότητα, μακριὰ ἀπὸ τὴ συνειδητὴ ἢ ἀσυνειδητὴ ικανοποίηση ἐνός «δικοῦ μας» κοσμικοῦ πνεύματος, πού μπορεῖ νά βρίσκεται σέ φρικτὴ πλάνη.

Καὶ εἶναι γεγονός ὅτι τὰ τελευταῖα χρόνια ἔχει εἰσελθεῖ στὸν κῶρο τῆς θείας Πατρείας μιὰ κοσμικότητα. Ἔτσι, στὴ σκέψη πολλῶν ἀνθρώπων πού προσέρχονται στὴν Ἐκκλησίαν, π.χ. γιὰ νά παντρευτοῦν ἢ νά βαπτίσουν τὸ παιδί τους, ὑπάρχει σύγχυση γιὰ τὸ τί εἶναι ὁ γάμος ἢ ἡ βάπτισμα: μυστήριον ἢ κοινωνικὸ γεγονός;

Ἔτσι, λοιπόν, οἱ δύο κυρίαρχες λέξεις «πνεῦμα» καὶ «ἀλήθεια» τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς, μᾶς ὁδηγοῦν στὴν πιὸ ὑψηλὴ διατύπωση περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ περὶ τοῦ τρόπου Πατρείας του. Τό Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι τὸ δῶρον τοῦ Θεοῦ πού προσφέρεται διὰ τοῦ Χριστοῦ στὴν ἀνθρωπότητα. Ἡ ἀλήθεια, ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ, δέν εἶναι κατάκτηση νοητικῆς δυνάμεως τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ ἀποκάλυψη Θεοῦ. Ἡ ἀλήθεια δέν εἶναι μιὰ ἰδέα, ἀλλὰ πρόσωπον· μιὰ ζωὴ, πού θυσιάζεται γιὰ νά ζωοποιήσῃ τὸν ἀνθρώπο. Καὶ αὐτὸ τὸ πρόσωπον εἶναι ὁ Ἀναστημένος Χριστός, πού συνάντησε ἡ Σαμαρεῖτιδα. Ἡ συνάντηση τοῦ κάθε ἀνθρώπου μαζί του, ἀποτελεῖ διαχρονικὸ ζητούμενο.

Ἄρχιμ. Γ. Χ.

21 Μαΐου 2006: ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ
«Ἡ τῆς Σαμαρείδος ἐορτή, ἐν ἧ ὁ Χριστός μεσίαν ἑαυτὸν ὠμολόγηε». † Κωνσταντίνου
(†337) καὶ Ἐλένης († 327) τῶν θεοσέπων βασιλέων καὶ ἰσαποστόλων.
Ἦχος: δ΄ – Ἐωθινόν: Ζ΄ – Ἀπόστολος: Πράξ. κς΄ 1, 12-20 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. δ΄ 5-42.
Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 28 Μαΐου, Ζ΄ ἀπὸ τοῦ Πάσχα.
Ἀπόστολος: Πράξ. ις΄ 16-34 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. θ΄ 1-38.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

Αὐτές τίς ἡμέρες ἐκυκλοφορήθη ἀπὸ τὴν Ἀποστολική Διακονία καὶ ὁ τέταρτος τόμος (μηνὸς Ἀπριλίου) τῆς νέας μνημειώδους σειρᾶς, ἀγιολογικοῦ περιεχομένου, ὑπὸ τὸν τίτλο:

ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΙ ΒΙΟΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

πού ἔχει ὡς μοναδικό σκοπὸ νὰ παρουσιάσει, στὴ νεοελληνικὴ γλῶσσα, τοὺς βίους τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ πού ἀποκαλύπτεται μέσα ἀπὸ τὸ λόγο, τὴ διδασκαλία, τὸ ἦθος, τὴν πράξη, τὴ θεωρία, τὴ μαρτυρία καὶ τὸ μαρτύριο τῶν φίλων τοῦ Θεοῦ.

Τὸ ἔργο εἶναι γραμμένον ἀπὸ τὸν Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Φαναρίου κ. Ἀγαθάγγελο, Γενικό Διευθυντὴ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, καὶ θὰ ὀλοκληρωθεῖ σὲ 13 τόμους, ἓνα γιὰ κάθε μῆνα τοῦ ἔτους καὶ ἓνα γιὰ τὴν περίοδο τοῦ Τριωδίου καὶ τοῦ Πεντηκοσταρίου (σχῆμα 17Χ24, ἐξ ὀλοκλήρου σὲ τετραχρωμία).

Ζητήστε τοὺς τέσσερις πρώτους τόμους ἀπὸ τὰ Βιβλιοπωλεῖα τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἢ τηλεφωνήστε στὸ 210-7272381, γιὰ νὰ σᾶς ἀποσταλοῦν μὲ ἀντικαταβολή. Εἶναι ἓνα ἔργο πνευματικῆς οἰκοδομῆς γιὰ κάθε Ὁρθόδοξο Χριστιανὸ καὶ κάθε Ὁρθόδοξη Οἰκογένεια. Τὸ ἔργο προλογίζει ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστόδουλος.

89,5

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ ἄλλη φωνὴ στὰ FM Γιὰ τίς συχνότητες ἐκτός Ἀττικῆς πληροφορίες στὸ τηλέφωνο 210 - 7298.222

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἱ. Εσπερινοῦ, σὺν ὅποια περιστασιακῶς θὰ χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ θὰ ὀμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καὶ ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στὸν Ἱ. Προσκυνηματικὸ Ναὸ Ἁγίας Βαρβάρας στὸν ὁμώνυμο Δῆμο Ἀττικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καὶ ὀμιλεῖ ἓνας ἀπὸ τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθόδοξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἱαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ἔργο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

Οἱ «ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ» τῶν φοιτητῶν τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας στὸ Διαδίκτυο: www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/profile/oikotrofeion.htm